Guna Laganovska

Ieskats Latvijas oftalmoloģijā¹

Latvijas akadēmiskās oftalmoloģijas pamatlicējs profesors Jānis Ruberts ir dzimis 1874. gada 25. maijā. Medicīnu viņš studēja Tērbatas Universitātē un 1903. gadā aizstāvēja disertāciju “Par acu saslimšanām lepras gadījumā”. Astoņpadsmit gadu viņš strādāja Ukrainā, ir bijis Kijevas Universitātes Oftalmoloģijas katedras vadītājs. 1922. gada aprīlī viņš sāka aktīvi darboties Latvijas Universitātē kā oftalmoloģijas profesors, un 1923. gada maijā viņu ievēlēja par Latvijas Universitātes rektoru.

Atgriezies Latvijā, profesors Jānis Ruberts 1923. gadā nolasīja vēsturisku lekciju “Acis kā dvēseles spogulis”, uzsverot, ka neaprstāma ir sajūta, kad cilvēks, kurš redzi ir zaudējis, to atgūst un pasauli ierauga atkal no jauna. Līdz mūsdienām aktualitāti saglabājusi arī lekcijā paustā atziņa, ka neatkārtojama ir sajūta, ja izdevies slimniekam palīdzēt atgūt redzi, un šīs vienreizējās sajūtas dēļ ir vērts būt par acu ārstu.

1932. gadā profesors Jānis Ruberts nodibināja Latvijas Oftalmologu biedrību un bija tās vadītājs līdz pat savas dzīves beigām 1934. gadā, kad nomira no asinsizplūduma smadzenēs. Latvijas Acu ārstu asociācija un Latvijas Universitāte 1998. gadā, godinot profesoru, uzstādīja viņam piemiņekli Rīgas Lielajos kapos.

Profesora Jāņa Ruberta vadībā disertācijas aizstāvējuši ievērojami Latvijas oftalmologi – privātdocents Kārlis Apinis, kurš bija nākamais Oftalmoloģijas katedras vadītājs un pirmais Latviešu ārstu un zobārstu apvienības priekšsēdētājs (no 1947. līdz 1967. gadam), un profesors Kārlis Balodis, kurš veidoja un attīstīja oftalmoloģijas klīniku un katedru padomju laikā.

¹ P. Stradiņa Medicīnas vēstures muzejā 2018. gada 19. aprīlī Gunas Laganovskas nolasīta akadēmiskā lekcija, viņai saņemot Paula Stradiņa balvu par ilggadēju un ievērojamu ieguldījumu oftalmoloģijas attīstībā Latvijā un pasaulē, ieviešot inovatīvas ārstniecības metodes un veicinot pacientu un sabiedrības profilaksi acu veselības jomā – red. piez.

Profesors Jānis Ruberts (foto tapšanas laiks nav zināms)

Jāņa Ruberta disertācijas par acu saslimšanām lepras gadījumā titullapa, 1903. gads

Latvijas Oftalmologu Biedrības I. gada darbības pārskats.

(I. XI. 52.—I. XI. 53.)

L. O. B. sekretārs privātdocents Dr. med. K. Apiņš.

L. O. B. apvieno gandrīz visus Latvijas oftalmologus un skaitās arī par Internacionālā Oftalmologu Padomes locekli. Biedru skaits darbību uzsākot bija 38, gadu beigās 35, jo pārskata gadā miris biedrs Dr. Bernhards Ruberts.

I. darbības gadā noturētas 7 sapulces: organizācijas sapulce un 6 kārtējās sapulces. Kārtējās sapulcēs nolasti 7 referāti; 6 no tiem snieguši kārtējie biedri un vienu viesis Dr. B. Baumgart'e (Roma); demonstrēti 12 slimības gadījumi un 2 instrumentu pārbaudījumi.

Sapulces bijušas arvien kupli apmeklētas. Lielākais apmeklētāju skaits — 27, mazākais — 16. Caurmērā katra sapulce pulcējusi 20 biedrus.

L. O. B. organizācijas sapulce 1. novembrī 1932. g.

Dienas kārtība:

1. Prof. Dr. med. J. Ruberta uzruna.
2. Sapulces vadītāja vēlēšana.
3. L. O. B. amata personu vēlēšana.
4. Iestāšanās un biedru naudas lieluma noteikšana.
5. Sapulču laika un telpu jautājums.
6. Tēlošanas lietas.

Sapulcē piedalās 27 biedri. Sapulci atklājot, prof. Ruberts izceļ oftalmologu apvienošanās nepieciešamību un nozīmi, attēlo biedrības dibināšanas gaitu un, izsakot savu pateicību, ka oftalmologi savā pirmajā sapulcē ieradusies tik kuplā skaitā, uzsauc L. O. B. sekmīgu darbību nākotnē.

Par sapulces vadītāju ievēl prof. Rubertu, sekretāru — Dr. med. Apiņu, balso akaitstājiem Dr. Strautiņam un Dr. Ickīnam. Biedrības valdi ievēl sekošā sastāvā: priekšnieks — prof. Ruberts, priekšnieka vietnieks — Dr. med. E. Jansons, sekretārs — Dr. med. Apiņš, valdes locekļi — Dr. Balodis un Dr. Švarcs. Kandidāti valdei: Dr. Gutmanis, Dr. Šneiders, Dr. Šmēling.

Revizijas komisija: Dr. Strautiņš, Dr. Āboliņš, Dr. Emersons. Kandidāti revīzijas komisijā: Dr. Johansons, Dr. Sprinģovičs, Dr. Ickīna.

Iestāšanās naudas lielumu noteic uz La 5.—, biedru nauda par 1933. g. La 5.—.

Latvijas Oftalmologu biedrības pirmā gada (01.11.1932.—01.11.1933.) darbības pārskata fragments

Pieminekļa atklāšana profesoram Jānim Rubertam Rīgas Lielajos kapos 1998. gadā. No kreisās: oftalmoloģe Māra Briede, docente Rasma Lūkina, oftalmoloģe Kristīne Baumanē, oftalmoloģe Guna Laganovska, oftalmoloģe Marija Klindžāne

Profesors Kārlis Balodis
(foto tapšanas laiks nav zināms)

Profesors Kārlis Balodis ir dzimis 1889. gadā, studēja medicīnu Odesā, oftalmoloģiju apguva pie slavenā profesora Vladimira Filatova, kura ietekmē students izvēlējies oftalmoloģijas specialitāti. 1924. gadā, saņemot cildinošu sava skolotāja Vladimira Filatova atsauksmi, Kārlis Balodis atgriezās Latvijā, kur uzsāka darbu profesora Jāņa Ruberta vadītajā Latvijas Universitātes Medicīnas fakultātes Acu slimību klīnikā. 1933. gadā Kārlis Balodis aizstāvēja medicīnas zinātņu doktora disertāciju “Salīdzināmi novērojumi par mehanisko un ķīmisko radzenes tetovēšanu”. 1945. gadā viņš kļuva par Latvijas Universitātes Oftalmoloģijas katedras vadītāju. Viņam nebija viegli apvienot savu brīvajā Latvijā iegūto izglītību un pieredzi ar jaunajām politiskajām nostādnēm.

Kārļa Baloža disertācijas titullapa, 1933. gads

Oftalmoloģe Guna Laganovska (no kreisās) un profesore Guna Dambīte profesora Kārļa Baloža atceres vietā 1998. gadā

Operē profesors Kārlis Balodis
(foto tapšanas laiks nav zināms)

Pēc profesora Kārļa Baloža nāves 1964. gadā Oftalmoloģijas katedru vadīja profesore Guna Dambīte. Oftalmoloģe profesore Guna Dambīte (Latvijas Brīvības cīņu izcīnītāja – pulkveža, vēlāk ģenerāļa – Dambīša meita) dzimusi Rīgā 1922. gada 16. jūnijā. Latvijas Universitātes Medicīnas fakultāti viņa absolvēja 1946. gadā. Pēc doktorantūras beigšanas aizstāvēja divas disertācijas – medicīnas zinātņu kandidāta disertāciju par radzenes čūlu ārstēšanu un doktora disertāciju par acu traumām. Profesore līdz sava mūža pēdējām dienām aktīvi piedalījās Acu ārstu asociācijas dzīvē, bija nemitīga jaunu ideju un attīstības virzienu iniciatore, kā arī jauno ārstu medicīniskās un zinātniskās darbības mudinātāja.

No 1980. līdz 1996. gadam Rīgas Medicīnas institūta Oftalmoloģijas katedru vadīja profesore Ideja Vaļkova. Viņa dzimusi 1931. gadā Tomskā, 1956. gadā beigusi Rīgas Medicīnas institūtu. Viņas zinātniskie darbi veltīti galvenokārt acu traumai un glaukomas izpētei. Profesores Idejas Vaļkovas vadībā aizstāvētas vairākas disertācijas. Profesore bija arī mana 1996. gada 27. septembrī aizstāvētā zinātniskā darba “Adenovīrusu keratokonjunktivītu klīnika un ārstēšana” vadītāja.

Mūsdienās Latvijas oftalmologu izglītošanā un latviskās vēsturiskās oftalmoloģiskās apziņas veidošanā būtisku ieguldījumu devušas oftalmoloģes – Rīgas Medicīnas institūta docente, medicīnas doktore Rasma Lūkina un atjaunotās Latvijas Acu ārstu asociācijas pirmā prezidente Rasma Volkolākova.

Būtiskas izmaiņas Latvijā oftalmoloģijas jomā ieviesa neatkarības atgūšana. Jau pirms Latvijas neatkarības atgūšanas sākās ciešāka saziņa ar ārvalstīm. 1990. gadā profesore Ideja Vaļkova saņēma uzaicinājumu apmeklēt Šarītē klīniku Berlīnē. Biju mācījusies vācu valodu, tāpēc profesore mani uzaicināja braukt līdzi. Lai saņemtu Vācijas vīzu, tolaik bija nepieciešams kāds, kas uzaicinātu un garantētu mūsu uzturēšanos Vācijā. Uzaicinājuma vēstule tika nosūtīta uz Vācijas vēstniecību Latvijā, un mēs ar profesori pat nepievērsām uzmanību, kurš tieši mums šo garantiju deva.

Uz Berlīni braucām ar vilcienu. Uz Padomju Sociālistisko Republiku Savienības robežas bija pamatīga kontrole. Mums visiem bez mantām bija jāatstāj kupeja un jāiziet koridorā. Vēlāk viens no mūsu kajītes biedriem tika iesaukts kajītē, viņam lika novilkt virsdrēbes un viņš tika apcamdīts no galvas līdz kājām. Kad iebraucām Berlīnē, tūlīt ar visām mantām devāmies uz Šarītē klīniku, kur bijām ieplānojušas pavadīt kādas divas nedēļas. Ierodoties Šarītē klīnikā, uzzinājām, ka Oftalmoloģijas katedras vadība pirms dažām dienām ir atlaista no darba un kopumā klīnikā notiek kadru maiņa. Izdzirdējuši, ka esam no Padomju Savienības, visi darbinieki mēģināja no mums izvairīties, un nebija skaidrs, pie kā vērsties. Klīnikas reģistratūras darbiniece lika mums gaidīt, līdz kaut ko noskaidros. Pēc pāris stundām mūs informēja, ka, tā kā mūs ir ielūgusi kompānija “Dr. Mann”, tad mums arī jābrauc uz šo kompāniju un tur jānoskaidro, ko darīt tālāk. Izsaucām taksometru un braucām uz Rietumberlīni. Tā kā kopš Berlīnes mūra sagraušanas bija pagājis nepilns gads, ceļš no Austrumberlīnes uz Rietumberlīni atgādināja milzīgus kurmju rakumus.

Mūsdienās, staigādama pa Berlīni Brandenburgas vārtu rajonā, īsti nevarēju saprast, pa kuriem mēs toreiz braucām. Brauciena izmaksas bija aptuveni 50 Vācijas markas – tie bija aptuveni 25 % no mūsu līdzpaņemtās naudas.

Oftalmoloģijas katedras sēde 1986. gadā. No labās: profesore Ideja Vaļkova, ārsts Ivars Lukša, docente Rasma Lūkina, ārste Irina Repina, docente Tamāra Petrova, ārstes Mūza Petuhova, Larisa Meļeškina un Svetlana Šepetiene

No kreisās: profesore Guna Laganovska, docente Rasma Lūkina un medicīnas doktore Rasma Volkolākova 2017. gadā

Ierodoties kompānijas “Dr. Mann” birojā, konstatējām, ka esam nokritušas kā sniegs no debesīm, un neviens īsti nezināja, ko ar mums iesākt. Pēc pāris stundu gaidīšanas saņēmām viesnīcas adresi un informāciju, ka nākamajā dienā mums ielānota divu stundu ilga informācija par kompānijas produktiem. Mūsu ielānotais divu nedēļu garais Vācijas oftalmoloģijas klīnikas apmeklējums beidzās pēc pāris dienām. Tolaik telefonsakari bija ļoti dārgi un mums naudas nebija, tādēļ mājiniekus par drīzo atgriešanos nebrīdinājām un viņi bija ļoti izbrīnīti, ieraugot mūs jau atkal Rīgā.

Taču vēlākajos gados mūsu sadarbība ar Vācijas oftalmoloģijas klīnikām izvērtās ļoti produktīva, un tieši Vācijas oftalmologi mums palīdzēja Latvijā uzsākt vitrektomijas un ieviest fakoemulsifikāciju kataraktas ķirurģijā P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā.

Padomju laikā pacienti, kuriem bija nepieciešama vitrektomija, brauca uz Maskavu. Atceroties savus pirmos darba gadus Oftalmoloģijas klīnikā, jāpiemin, ka pacientus, kam bija sarežģīti tiklenes atslāpošanās gadījumi vai smagas acu traumas, parasti uz konsultāciju par iespējamo vitrektomijas operāciju uz Maskavu sūtīja aptuveni pēc trīs mēnešu ārstēšanas. Vērtējot šīs konsultācijas no mūsdienu viedokļa, tās bija ļoti novēlotas, jo proliferatīvā vitreoretinopātija tik ilgā laika periodā bija radījusi neatgriezeniskas izmaiņas acī.

1995. gadā Latvijā kā jaunattīstības valstī viesojās starptautiska oftalmoloģiskās palīdzības misija “Orbis” – grupa pasaulē ievērojamu oftalmologu, kas lidmašīnā – moderni aprīkotā operāciju zālē – veica paraugoperācijas. Latvijas oftalmologi sēdēja lidmašīnas salonā kā pasažieri un televizora ekrānā sekoja līdzī operācijas gaitai. Kā vitreoretinālās ķirurģijas pārstāvji bija ķirurgi Dr. Edvards Holands (*Edward J. Holland*) no ASV un Pauls Rozens (*Paul Rosen*) no Anglijas. Profesors Edvards Holands izvēlējās operēt hemoftalmu, kuras dēļ pacients pirms operācijas neko neredzēja, turklāt *fundus* reflekss nebija iegūstams. Samērā vienkāršas, 30 minūšu garas vitrektomijas laikā acu ārsti televizora ekrānos ieraudzīja *fundus oculi* attēlu. Lidmašīnu pāršalca skaļi aplausi un sajūsmas saucieni.

Nākamajā dienā profesors Pauls Rozens bija izvēlēties operēt zēnu, kas nesen bija guvis traumu un kuram dziļi acī bija stikla svešķermenis. Šāds gadījums Rietumos tika uzskatīts par akūtu, bet Latvijā tolaik dziļi lokalizētus nemagnētiskus intraokulārus svešķermeņus atstāja acī, tādēļ redzes funkcijas pasliktinājās pakāpeniski. Stikla gabala izņemšana no acs

bija ļoti sarežģīta. Operācija ilga vairāk nekā četras stundas, tika izmantotas dažnedažādas vitreālās ķirurģijas tehnikas: gan perfluorkarbons, gan intravitreāla gāze. Es asistēju šajā operācijā, un man bija jātur uz acs dažādas lēcas. Tā kā es to darīju pirmo reizi un biju diezgan saspringusi, man ceturtās stundas laikā šķita, ka rokas ir galīgi notirpušas un tās vairs nekad neatgūs jutību. Lidmašīnā sēdošie acu ārsti bija pārguruši no operācijas vērošanas un nesaprata, ko tik ilgi var darīt tik mazā redzes laukā. No mūsdienu viedokļa raugoties, operācija, kuras laikā tika izņemts stikla gabals no acs stiklveida ķermeņa mugurējās daļas, bija klasiska vitrektomija ar visām grūtībām un iespējām.

Pēc tam, kad “Orbis” pārstāvji aizlidoja, arī Latvijā pakāpeniski tika iegādāta dārgā vitrektomijas aparatūra un instrumenti. Pirmās vitrektomijas P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā veicām kopā ar dakteri Māru Briedi, tomēr negāja viegli, un iesākums bija grūts, lai arī bijām intensīvi apmeklējušas dažādus vitreoretinālās ķirurģijas kursus un kongresus.

1995. gada vasarā Latvijā apciemot ģimeni no Berlīnes bija ieradies latviešu izcelsmes oftalmologs Pēteris Daniševskis. Viņš viesojās arī P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā un pēc docentes Rasma Lūkinas ieteikuma uzaicināja mani uz Berlīni. Pēteris Daniševskis man ieteica turp braukt vismaz uz gadu, lai kārtīgi apgūtu vitreālo ķirurģiju, taču, tā kā mani bērni bija pavisam mazi, nolēmu aizbraukt tikai uz vienu mēnesi.

Dzīvoju pie Pētera Daniševska un katru dienu devos uz oftalmoloģijas klīniku, ko vadīja profesors Maikls Forsters (*Michael Foerster*). Berlīnes klīnikā katru dienu tika veiktas daudzas vitrektomijas. Pārsvārā vēroju operācijas, dažkārt arī asistēju. Pārsiešanu laikā vajadzēja veikt acu spiediena mērīšanu ar Goldmana tonometru, ko Latvijā tolaik nelietoja. Vairākas reizes Vācijas rezidenti bija neizpratnē par to, ka es īsti labi neprotu izmērīt acu spiedienu un pārbaudīt redzi ar datorizētajām iekārtām, taču vēlos veikt vitrektomijas.

Dr. Pēteris Daniševskis nākamajā reizē Latvijā ieradās kopā ar kompānijas “Bonn” īpašnieku Johenu Kāberu (*Jochen Kaber*), kurš vēlējās apskatīties, ar kādu aparatūru mēs strādājām. Pēc tam tiku uzaicināta uz Lībeku, lai apgūtu darbu ar foropteri. Lībekas apmeklējuma laikā man bija iespēja viesoties oftalmoloģijas klīnikā pie profesora Horsta Laguas (*Horst Laguna*). Tā kā sūdzējies, ka mums ļoti grūti iet ar vitrektomiju uzsākšanu, viņš sacīja, ka atsūtīs vienu no saviem vitreālajiem ķirurgiem mums

palīdzēt. Tā iepazīnos ar profesoru Johanu Roideru (*Johann Roider*), kurš pēc tam daudzas reizes brauca uz Rīgu, kopīgi operāciju zālē pavadījām daudzas dienas, viņš palīdzēja uzsākt un vēlāk arī attīstīt vitreālo ķirurģiju P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā. Regulāri braucu uz Vāciju – Lībeku, Rēgensburgu – un piedalījās dažādās konferencēs.

Nākamajos gados P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā vitrektomijas sāka veikt ārsti Juris Vanags, Artūrs Zemītis, Ēriks Elksnis un Līga Radecka.

Kataraktas operācijās ar maza grieziena metodi P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā būtisku atbalstu sniedza Dortmundes slimnīcas Oftalmoloģijas klīnikas vadītājs profesors Johens Kammans (*Jochen Kammann*). Viņš pirmo reizi apmeklēja P. Stradiņa Klīnisko universitātes slimnīcu, kad viesojās pie sava pacienta, kuram bija operējis kataraktu Vācijā.

Pēc viesošanās mūsu klīnikā profesors Kammans uzaicināja mani uz Vāciju, lai es iemācītos, kā operēt kataraktas ar fakoemulsifikācijas metodi.

Baltijas Oftalmologu kongresa laikā Rīgā 2007. gada 24.–26. augustā.
No kreisās: profesors Johans Roiders (Vācija) ar dzīvesbiedri, Guna Laganovska,
Māris Laganovskis, Mārtiņš Laganovskis, Rauls Vēliņš, Signe Vēliņa,
Žanete Zvirbule, Antra Lasmane, Juris Zvirbulis, Juris Lasmanis,
Ieva Auziņa, Ansis Auziņš

1996. gadā Dortmundes slimnīcā pavadīju divas nedēļas. Skatoties, kā operē profesors Kammans un viņa kolēģi, man šķita, ka uzsākt šo metodi Latvijā nebūs nekādu problēmu. Pēc manas viesošānās Vācijā profesors Kammans nolēma atbraukt uz Rīgu, lai man “paasistētu”. Kaut arī man šķita, ka metode nav sarežģīta, tomēr, kad sāku pati operēt, tik vienkārši negāja, un vēl šodien esmu pateicīga profesoram Kammanam, ka viņš bija līdzās.

Tā kā mūsu klīnikas fakomašīna “Universal II” bija novecojusi, profesors Kammans nolēma klīnikai uzdāvināt vietā jaunu, kas tika nopirkta par viņam dzimšanas dienā sadāvinātajiem līdzekļiem. Profesors ielūgumā uz dzimšanas dienu bija norādījis, ka par dāvanai paredzētajiem līdzekļiem viņš iegādāsies fakomašīnu, ko dāvās Latvijai.

Latvijas oftalmologi pēc neatkarības atjaunošanas atsāka dalību daudzās starptautiskās organizācijās. Lai arī finansiālais stāvoklis bija samērā slikts, Latvijas Acu ārstu asociācijas biedri regulāri apmeklēja Eiropas oftalmologu kongresus. Viens no pirmajiem Eiropas oftalmologu kongresiem, uz kuru devāmies, notika Budapeštā.

Oftalmoloģe Guna Laganovska kopā ar profesoru Johenu Kammanu
(Vācija) P. Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas
operāciju zālē 1999. gadā

Uz šo kongresu braucām ar lielu autobusu, un, tā kā brauciens bija diezgan garš un viesnīcu naktsguļai nevarējām atļauties, tad autobusā acu ārsti uz maiņām gulēja ejā uz grīdas. Arī viesnīcas cenas tajā laikā bija pārāk augstas, salīdzinot ar mūsu ienākumiem, tādēļ dzīvojām lielās istabās pa 6–10 cilvēkiem, un tualete un duša atradās koridora galā. Uz nākamo Eiropas oftalmologu kongresu Stokholmā braucām ar kuģi un nakšņojām pagrabtelpās izvietotā viesnīcā divstāvu gultās. Sajūsma par iespēju iegūt mūsdienīgas zināšanas oftalmoloģijā tik ļoti vienoja visus Latvijas oftalmologus, ka šos pasākumus gaidījām un krājam naudu, kopīgi meklējām lētākās iespējas.

Vēlākajos gados, uzlabojoties finansiālajai situācijai, šo vienotību daļēji aizstāja savstarpēja konkurence, kas vēl vairāk palielināja vēlmi apmeklēt konferences un piedalīties tajās ne tikai kā klausītājiem, bet arī kā lektoriem un sekciju vadītājiem.

Tā kā Latvijas oftalmologi ar katru gadu aizvien vairāk piedalās dažādos klīniskos pētījumos un projektos, tad aizvien biežāk mums tiek dota iespēja ne tikai piedalīties, bet arī virzīt pasaules oftalmoloģijas zinātnes attīstību.

P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā Rīgā 2016. gadā. Pirmajā rindā no kreisās: profesore Anat Lowenstein (Izraēla), profesore Guna Laganovska, profesors *Eugeny de Juan* (ASV). Otrajā rindā no kreisās: oftalmologs Juris Vanags, oftalmoloģe Kristīne Baumanē, oftalmoloģe Līga Radecka

Baltijas Oftalmologu kongresa laikā Rīgā Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā 2016. gada augustā. No kreisās: oftalmoloģe Marija Klindžāne, profesore Guna Laganovska, profesors Boriss Maļugins (Krievija, Maskava), oftalmologs Juris Vanags, profesors Rūdolfs Guthofs (Vācija, Rostoka)

Rīgas Stradiņa universitātes Oftalmoloģijas katedras kolektīvs 2018. gada aprīlī. Pirmajā rindā no kreisās: docētāja Marija Klindžāne, profesore Guna Laganovska, oftalmoloģe Anete Kursīte, biroja vadītāja Līga Pogule, docētāja Irēna Vaļkova, docente Tamāra Petrova. Otrajā rindā no kreisās: docētājs Ēriks Elksnis, rezidents Dāvis Rasčevskis, docētājs Juris Vanags

Rīgas Stradiņa universitātes oftalmoloģijas rezidenti P. Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā 2017. gadā. No kreisās: Oskars Gertners, sēž Ilze Lāce, *Alessio Montericcio*, Ēriks Elksnis, Jekaterina Varlamova, *Davide Borroni*, sēž Mārtiņš Ābelītis, profesore Guna Laganovska

Oftalmoloģijas rezidenti Rīgas Stradiņa universitātes zinātniskās konferences laikā 2017. gadā. Pirmajā rindā no kreisās: Oskars Gertners, *Alessio Montericcio*, Dāvis Rasčevskis, Eva Dručka, profesore Guna Laganovska, Liene Muceniece, Ilze Lāce. Otrajā rindā no kreisās: Ēriks Elksnis, Ineta Orube, *Tamer Sidhom*, Jekaterina Varlamova, Mārtiņš Ābelītis

Latvijas oftalmologi aktīvi iesaistās Baltijas oftalmologu kopīgos pasākumos. Baltijas oftalmologu kongresi notiek reizi trijos gados rotācijas kārtībā. Baltijas oftalmologu kongresā Rīgā, kas notika 2016. gada augustā, uzstājās vieslektori no 16 pasaules valstīm.

Katru gadu notiek Baltijas oftalmokirurģu tikšanās. Baltijas oftalmologu ķirurģu konferencē, kas notika 2018. gada augustā, ļoti interesantas lekcijas nolasīja Eiropas Refraktīvās un kataraktas ķirurģijas biedrības pārstāvji.

Lai kļūtu par oftalmologu Latvijā, jābeidz četrus gadus ilga rezidentūra. Rīgas Stradiņa universitātes Oftalmoloģijas katedras mācībspēki daudz laika un enerģijas veltī jauno oftalmoloģijas rezidentu apmācībai. Latvijas jaunie ārsti un rezidenti regulāri apmeklē oftalmologu kongresus un kursus dažnedažādās pasaules valstīs un uzstājas tajos ar referātiem, tādējādi apstiprinot, ka Latvija ir spējīga būt līdzvērtīga partnere Eiropas oftalmologu saimē.

Guna Laganovska

Dr. med., profesore, Rīgas Stradiņa Universitātes Medicīnas fakultāte /

Professor, Faculty of Medicine at Rīga Stradiņš University